

Mắt kính

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Anh là thằng đàn ông may mắn nhất đấy. Đi mà giữ cô ấy lại. Không thì sau này đừng hối tiếc.

Anh, sinh viên đại học Bách Khoa khoa IT, nơi mà hầu như không thể tìm thấy bóng dáng của 1 đứa con gái nào trong lớp. Ngày ấy, anh là 1 thằng con trai gốc thành thị thứ thiệt. Gia đình căn bản, bố mẹ đều là những nhân vật cấp cao, có địa vị nhất định trong xã hội, sau anh còn 1 cô em gái cũng ngoan ngoãn, cá tính và học giỏi như anh. Nói anh là dạng thư sinh một sách quã không sai khi mới lần đầu nhìn vẻ bề ngoài của anh. Da trắng, dáng cao, đeo kính cận và luôn trong tình trạng làm bạn với sách. Ở nhà, ngoài việc học thì anh chẳng phải làm gì. Ấy vậy mà khi có ai đó nhìn anh đứng trên bục giảng mới biết hóa ra mình nhầm.

Chuyện học với anh không quá khó, từ nhỏ đến lớn luôn là như vậy. Tất cả mọi người xem anh như một hình tượng hoàn hảo, duy chỉ có anh mới biết bản thân mình khiếm khuyết chỗ nào. Ý thức được những đầy đủ mình có từ bé, anh lại càng muốn khẳng định mình với chính mình hơn, anh học đại học bao nhiêu năm, bao nhiêu kỳ là anh có bấy nhiêu học bổng. Rồi anh xin việc ở một trung tâm tin học, tự chấm dứt những ngày tháng dựa dẫm vào phụ huynh từ ấy. Cuộc sống trở nên quá dễ dàng với anh trừ một thứ: TÌNH YÊU.

Anh không có cảm giác rung động với bất cứ một cô gái nào ở cái tuổi mà lẽ ra anh phải có. Rất nhiều lần anh tự hỏi: yêu là gì thế nhỉ? Và anh bắt đầu khao khát. Thường người ta chỉ tìm kiếm để bổ sung vào cuộc sống những thứ người ta không có. Anh cũng vậy. Kết quả là chẳng đi tới đâu cho dù anh có cố mở to mắt, một mắt nhắm một mắt mở hay kể cả nhắm tịt cả hai mắt để nhìn con gái. Một thằng con trai 21 tuổi đầu, sắp tốt nghiệp đại học tới nơi mà ai hỏi tới lại chẳng biết tình yêu là gì hóa ra chẳng hăm lăm à? Tuổi ấy, suy nghĩ ấy, khớp với anh quá rồi còn gì, đã trưởng thành hăm đầu. Anh chợt phì cười một mình khi nhớ lại. Sau đó, anh lại gạt qua một bên, lại tiếp tục cuộc sống thường nhật đều đều vốn có.

Một ngày, anh đến cuộc hẹn với một anh bạn trên 1 site chuyên về IT để trao đổi ít thông tin. Những cuộc gặp gỡ lần đầu kiểu này anh đã quen vì ít nhiều cũng đã nói chuyện online với nhau từ trước nên khi gặp mặt, lại là con trai cả, sẽ rất tự nhiên. Bước vào quán, tìm đúng đối tượng cần gặp, anh chào hỏi và bắt chuyện. Tuấn rất thân thiện với anh. Hai người đang nói chuyện mãi miết về những chip, những thông số, những phần cứng phần mềm thì có 1 giọng con gái xen ngang:

- O, em xin lỗi nhưng hai anh muốn dùng thức uống gì ạ?

Lẽ ra anh sẽ rất cáu gắt và bức dọc theo thói quen vì không thích ai làm phiền khi anh đang chú tâm thế này, nhưng sức nhớ ra mình vẫn chưa gọi gì từ khi vào quán. Ngắc đầu lên gọi:

- Sữa tươi em nhé.

1 giây, 2 giây, 3 giây trôi qua, anh đứng hình với đôi mắt nhỏ, mí lót nhưng trong veo được giấu cẩn thận sau cặp kính cận ấy. Anh nghe giọng Tuấn:

- Cà phê đá nha em.

Sau khi cô bé quay đi, Tuấn khều anh nói nhỏ:

- Bằng tuổi em đó, sinh viên năm 3, Kinh tế. Dễ thương ha, anh đang theo đuổi, chắc là đổ sớm.

Lòng anh bỗng dưng hụt một cái, anh biết Tuấn là người thế nào, thân nhau nên Tuấn cũng hay kể cho anh nghe về những cuộc tình chóng vánh của mình, về cách thể hiện mình để thu hút con gái. Anh cười, lắc đầu xua đi những suy nghĩ vừa mới. Người lạ thôi, liên quan gì đến anh. Thế mà tối về, đôi mắt ấy cứ lèo đèo theo anh mãi, theo cả vào giấc ngủ. Bằng đi 2 tháng, anh gần như đã quên hoàn toàn về đôi mắt ấy, đang online nói chuyện với Tuấn thì được Tuấn cho biết:

- Em còn nhớ con bé hôm đầu tiên anh em mình gặp nhau ở quán cafe không?

- À, em nhớ.

- Đố rồi em ạ. Tối nay bé nhận lời đi chơi với anh.

Anh vô tình lại hăng hụt thêm lần nữa. Nói với Tuấn vài câu rồi anh off máy, lặng lẽ lên sân thượng đứng một mình, hứng cái gió đêm lạnh vắng quanh quất. Anh bật cười nghĩ: Ngốc nghếch thật, đến mặt mũi còn chả nhớ, chỉ nhớ mỗi đôi mắt. Anh vẫn thường nghe người ta bảo đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, lẽ nào ...? Anh đi xuống tập trung vào mớ đồ án mà cuối tuần phải hoàn thành. Lạ, ngồi mãi nhưng anh không làm được gì. Đây là lần đầu tiên anh không biết phải làm thế nào, sắp xếp mọi thứ ra sao.

Giải lao thôi, đã đến cuối học kỳ, sắp nghỉ hè, chương trình học của lớp cũng xong đâu từ tuần trước. Anh chạy xe lướt qua những con đường quen thuộc, định sẽ tạt vào quán cũ anh thường đến một mình nhưng cuối cùng anh lại dừng xe trước quán cafe ấy, nơi có đôi mắt làm anh không thể quên được suốt một năm qua. Khung cảnh không có gì thay đổi nhiều, anh nhìn quanh, không thấy cô bé đâu, anh có chút thất vọng. Ngồi uống 1 cốc sữa tươi rồi ra về ngay, anh rất ngạc nhiên về mình. Anh và Tuấn thưa dần liên lạc với nhau rồi mất hẳn, vài lần nói chuyện anh cũng không tiện hỏi nên giờ anh hoàn toàn không biết thông tin gì của cô bé. Anh chẳng hiểu mình trông đợi điều gì mà cứ cuối tuần anh lại đến, thành quen. Hôm nay, góc bàn anh hay ngồi đã có người, anh phải chuyển qua phía bên cạnh. Còn đang loay hoay mở túi lấy quyển sách thì:

- Dạ, vẫn sữa tươi chứ ạ?

Anh không ngước lên vội, tai anh lùng bùng, tim đập thình thịch, bàn tay đang kéo quyển sách run run không nghe lời, mà cái quyển sách chết tiệt sao lấy mãi không ra. Rõ ràng anh đang lúng túng, anh nhận ra ngay giọng nói quen thuộc ấy dù đây là lần thứ hai anh được nghe. Cái thót tim giật mạnh, anh cố bình tĩnh, đầu óc sau những bối rối mới bắt đầu làm việc, sắp xếp từng câu chữ rời rạc nhưng vẫn không thể lên tiếng đáp trả. Cô bé nhoài người tới, cuối thấp ngang mặt anh:

- Anh bệnh ạ?

Anh càng ấp úng tợn:

- À, ừ ... không, à .. cafe ..

Cô bé tròn mắt nhưng rồi cũng quay vào, mặt lộ rõ sự ngạc nhiên. Anh vội vã lôi chiếc khăn mùi xoa từ túi quần, lau đi những vệt lấm tẩm trên trán và hai bàn tay. Vờ chúm mũi vào quyển sách vừa lấy. Cô bé mang khay với ly cafe đặt lên bàn cho anh. Anh lấy hết can đảm hỏi:

- Em là bạn gái anh Tuấn phải không?

Cô bé cười trong vạt:

- Anh còn nhớ em ạ?

- À, anh có nghe anh Tuấn nói về em.

- Em với anh Tuấn có tìm hiểu nhưng không được anh à. Còn anh? Sao hôm nay lại cafe, anh hay uống sữa tươi cơ mà. Cô bé cười khúc khích

- Anh đâu có thấy em, sao em lại biết.

- Anh là khách quen của quán, em mới quay lại xin làm tiếp vì vừa rồi em thi học kỳ và nhà có việc.

.....

Cứ thế, những câu chuyện không đầu không cuối cũng tự nhiên trở thành thói quen của anh. Bây giờ anh mới có dịp nhìn kỹ cô bé. Khuôn mặt bầu bĩnh, hai má lúc nào cũng phúng phính, ửng ửng, chiếc mũi be bé, thấp nhưng dễ thương kinh khủng, cái miệng luôn cười rất tươi mỗi khi gặp anh. Đặc biệt, nhìn cô nhỏ nhắn là thế nhưng tâm hồn lại không nhỏ chút nào. Hóa ra đây là lý do Tuấn không thể chinh phục được cô gái tinh khiết này. Anh từ lúc nào cảm thấy mình muốn che chở và bảo vệ cô. Lâu dần, tình cảm đến như một lẽ tự nhiên. Khác một nỗi, hoàn cảnh gia đình anh và cô có sự chênh lệch quá xa. Anh phục cô ở sự tự trọng và sự ham học hỏi của mình. Cô không hề có cái nhìn bi quan về cuộc sống, không hề có suy nghĩ dựa dẫm vào ai khác ngoài chính bản thân. Cô yếu đuối nhưng mạnh mẽ, dịu dàng nhưng quyết đoán.

Năm cuối, anh được một công ty Singapore mời về làm việc, đồng nghĩa anh ra trường sẽ ngay lập tức đi đến một đất nước xa lạ. Anh mang chuyện nói

với cô, cô khuyên anh nên đi. Hôm ấy, anh bắt gặp nơi đáy mắt cô một giọt buồn rơi ra khe khẽ, và anh đã có câu trả lời cho mình. Anh từ chối không đi để ở lại bên cô, anh không muốn xảy ra bất cứ một rủi ro nào trong tình yêu của mình. Kiểu chắc chắn như khi anh làm đồ án, như $1 + 1 = 2$. Mẹ anh đã rất tức giận còn bố anh thì ngồi lặng lẽ, anh phải thuyết phục lắm mẹ anh mới nguôi. Nhưng, cuộc đời anh từ lúc sinh ra đến thời điểm này luôn đi theo 1 dòng chảy sông sê, không chút vấp vấp, cô trở nên lạ lùng và thay đổi. Không còn những nũng nịu, không còn những mít ướt, không còn những mè nheo với anh như trước nữa. Gần anh cô hay cáu gắt và tỏ ra không vui. Điện thoại di động thỉnh thoảng có những lúc anh không gọi được. Anh hiểu, anh biết, anh nhận thức hết tất cả những triệu chứng của cô. Đỉnh điểm là lần anh đến đón cô và thấy cô đang tay trong tay với 1 anh chàng nào đó nói lời tạm biệt. Máu nóng dồn hết lên đầu, nhưng bản lĩnh một thằng con trai không cho phép anh nhảy xổ vào âm ỉ. Anh cũng chỉ là 1 chàng trai đang yêu như bao nhiêu chàng trai khác. Anh đợi đến khi còn mình cô anh mới bước vào. Anh nhìn cô. Cô phân bua nhưng ánh mắt nhìn đi nơi khác:

- Cậu ấy là bạn học em, anh đừng hiểu nhầm, hoàn toàn không có gì cả, thân quá nên vậy, không có gì đâu anh.

Anh vẫn im lặng và nhìn cô chăm chăm. Đôi mắt trong vắt ấy không dám nhìn thẳng anh, rướm rướm và bật khóc:

- Em xin lỗi.

Anh tưởng mình đau đớn đến nỗi có thể gục ngã ngay lúc ấy. Nhưng anh đứng lên, mỉm cười, kéo cô vào lòng, ôm cô thật chặt, đặt lên má cô một nụ hôn rồi từ từ thả lỏng. Cô mím môi kèm tiếng nấc nghẹn, không có một động thái nào níu giữ anh. Vậy mà anh vẫn luôn hi vọng cô sẽ níu kéo anh bằng mọi giá. Hóa ra tình yêu cũng có những giá trị nhất định. Anh và cô yêu nhau là thế, anh làm tất cả mọi thứ vì cô là thế, cô làm anh tôn trọng cô là thế mà hôm nay mọi thứ sụp đổ hết chỉ trong một khoảnh khắc. Anh luồn tay vào tóc cô, vuốt nhẹ lên má lau đi giọt nước mắt, cảm nhận những thân thương cuối cùng trước khi rời xa mãi mãi. Cô nhắm mắt để yên, anh chậm chậm đi về. Những tháng ngày không cô, anh sống cứ như đã chết. Thân thể như đi vay mượn của kẻ khác. Sống chỉ để mà sống. Bố anh đã phải nói chuyện với anh và vực anh dậy, định hướng anh, đưa anh quay về cuộc sống trước đây.

Qua tháng năm, anh càng thành đạt hơn xưa. Một đôi lần anh có hỏi thăm tin tức về cô nhưng tuyệt không có chút gì còn sót. Cô đã chuyển khỏi nhà trọ, bạn bè không ai biết cô ở đâu. Mọi thông tin về cô đều đã thay đổi hết. Cô không dùng lại email anh vẫn hay liên lạc, số điện thoại cũng không. 8 năm trôi qua, anh được 1 công ty khác còn lớn hơn công ty trước đây mời anh về làm. Anh có cơ hội khác, anh đi đây đi đó khắp nơi như một phần công việc của mình. Anh có những mối quan hệ mới, những cuộc tình mới nhưng đều không đọng lại trong anh điều gì. 8 năm, mỗi đêm anh đều nhớ về cô, anh không biết nên buồn hay nên giận cho sự chung thủy của mình. Hành trình dài trong cuộc sống để trốn chạy những ký ức, để quên cô có vẻ không thành công với anh lắm. Đã quá mệt mỏi, anh quyết định về nước, muốn tìm lại cảm giác bình yên, thư thái tại nơi mình sinh ra. Anh chuyển về làm cho công ty mà anh đang làm hiện tại nhưng có chi nhánh ở Việt Nam. Mẹ thấy anh quyết định về thì mừng lắm, mẹ anh giục anh lập gia đình bao nhiêu năm nay, thậm chí những lần về thăm mẹ anh còn cố ý sắp xếp, đưa đẩy anh vào những tình huống như thật nhưng anh lại khéo léo tránh né đi. Cô em gái đã lấy chồng và có 2 đứa con kháu khỉnh, mẹ nhắc anh mãi, anh cười trừ rồi lảng sang chuyện khác.

Đúng là không thể nghĩ tới anh gặp lại cô trong tình huống này. Tiệc cuối năm của công ty, anh thoáng thấy bóng cô đâu đó, ngỡ mình nhìn nhầm, anh dụi mắt. Đang loay hoay thì ... là cô, là cô. Anh chạy theo ra ngoài thấy cô đứng đó, bên cạnh cậu trai năm nào khi mà anh thấy 2 người nắm tay nhau. Anh giờ đã trưởng thành hơn xưa nhiều lắm, chỉ có cách thể hiện tình cảm là không thay đổi, vẫn yên tĩnh như vậy. Ánh mắt anh và cô chạm nhau, anh nhìn cô thật sâu, thật lâu, anh chàng bên cạnh nhìn cô khẽ thì thầm điều gì đó rồi bước về trước. Chỉ còn 2 người, cô vẫn vậy, ánh mắt vẫn trong veo, nét mặt có thay đổi một chút theo thời gian nhưng vẫn là cô năm ấy.

- Em làm ở đây à?

- Ừm. Cô khẽ thoát ra từ cổ họng

- Em ... giờ như thế nào? Anh bất giác đưa mắt về phía ngón tay đeo nhẫn của cô. Trống hoác, anh mừng vội.

- Anh ấy là chồng em. Niềm vui vừa mới nhen nhóm, anh lại bị đẩy rơi tõm vào khoảng không.

- À ... ừ ...

- Em phải về đây, không anh ấy đợi.

- À, ừ em về nhé.

Anh luôn chú ý tìm cô trong công ty nhưng hầu như không thấy. Sau anh nghe tin cô đã nộp đơn xin thôi việc. Độ chừng ba tháng sau, chồng cô đến tìm anh. Anh hơi ngạc nhiên. Vừa mới gặp nhau chưa kịp chào hỏi, chồng cô đã vào ngay vấn đề:

- Tôi biết hơi khiếm nhã nhưng tôi chỉ muốn hỏi anh 1 câu, hi vọng anh trả lời thật. Tôi hoàn toàn không có ý làm phiền đến cuộc sống của anh.

- Anh cứ hỏi. Anh điềm đạm trả lời.

- Anh vẫn còn yêu cô ấy chứ?

Anh nghe xong hơi bất ngờ, im lặng nhìn thẳng vào chồng cô.

- Anh trả lời, tôi sẽ giải thích. Ngắn gọn thôi.

- Ừ, tôi còn yêu cô ấy. Nhưng chẳng phải anh đã là chồng cô ấy sao?

- Không. - Chồng cô cười rất tươi. - Anh là thằng đàn ông may mắn nhất đấy. Đi mà giữ cô ấy lại. Không thì sau này đừng hối tiếc. Mà hai người lắm chuyện quá, sao phải lằng nhằng chờ đợi nhau lâu thế này.

- Sao? Anh không tin nổi vào tai mình.

- Phim kinh điển ấy mà. Mẹ anh cấm đấy, sau lần anh hụt đi Singapore, mẹ anh tìm cô ấy. Anh biết thừa cô bé tự trọng thế nào mà. Thôi, anh thông minh, nói tới đây hiểu rồi, tôi đi đây. Mà tôi cũng chả phải chồng con gì đâu. Sân bay TSN, chuyến X, giờ Y, không nhanh lên không kịp đâu. Dài dòng.

Anh ngó ra 1 giây rồi lao như bay ra xe. Tới nơi anh thấy cô ngay. Cô còn đang ngồi đó, tay mân mê lon nước ngọt, mắt nhìn chăm chăm xuống đất. Anh đến trước mặt, hạ gối trước cô, ôm chầm cô mà không cho cô kịp nói. Một lúc, cô cựa mình, anh thả cô ra. Nhìn nhau, vốn dĩ vẫn vậy, sân bay ồn

ào và rất nhiều người qua lại, họ vẫn nhìn nhau. Cô lỡ mất chuyến bay, lỡ mất cơ hội mới nhưng lại không bỏ lỡ tình yêu của mình.

Nửa đêm anh thức giấc, ra trước sân ngồi bệt xuống bậc tam cấp đốt thuốc ngấm ngấm nghĩ nghĩ, nhớ lại những chuyện đã qua, ai thông minh là vậy, chỉ một chút thiếu suy nghĩ thì dù là việc đơn giản nhất cũng sẽ bỏ qua. Anh thấy mình thật may mắn.

Mẹ anh giờ lại bận bịu thêm với 2 cục vàng nhà anh, thỉnh thoảng vẫn còn nhắc lại và chưa thôi day dứt về chuyện cũ. Anh vào nhà, kéo thêm chăn đắp cho vợ, nằm xuống bên cạnh và đi vào giấc ngủ nhẹ nhàng. Cô khẽ trở mình với nụ cười trên môi.